

19. Không gian rộng mở cho đức cậy

“Con tiến cử cho cha một người trẻ khiêm nhu, và như người ta nói, đã được đào tạo đúng với độ tuổi của anh. Tất cả còn lại là cậy trông” (Thánh Bênadô, *Thư* 537).

Bức thư tiến cử này của thánh Bênadô gửi cho Đức Eugenio III cho chúng ta thấy một điều kín ẩn, vì mỗi liên hệ đều phải là chân thật như tình phụ tử, nghĩa là làm sản sinh sự đầy tràn cho đời sống của người khác.

Thánh Bênadô một người cha thánh thiện viết thư cho Đức Thánh Cha Eugenio III. Giữa họ là một người trẻ, giống như bao người khác, anh có mầm của các nhân đức tốt, nhờ bản tính tự nhiên, hay nhờ huấn luyện trong gia đình và nơi khác. Là một người trẻ khiêm tốn, có lẽ là nhút nhát và hơi kiêu hãnh; cũng dễ hiểu, anh không dám tự giới thiệu mình với Đức Thánh Cha. Dường như anh không có tố chất để trở thành một kỹ sĩ hay một nhà lãnh tụ. Nhưng anh được đào tạo ở mức cao, cho thấy anh là một người trẻ học thức, đam mê học hỏi và suy tư hơn là chơi bời đua đòi với bạn bè cùng trang lứa. Thánh Bênadô không biết rõ anh: có thể ngài gặp anh khi người ta giới thiệu cho ngài, để anh có thể đến Roma nhằm được bảo vệ hay để phục vụ Đức Thánh Cha. Tất cả điều này có thể suy ra từ ít lời của thánh Bênadô nói về anh. Nhưng tâm hồn rộng lượng của thánh Bênadô trong cách nhìn về người khác, cho ngài thấy được nhiều hơn những gì mình nghe. Ngài thấy rằng nơi chàng trai trẻ này, Thiên Chúa có thể làm được nhiều hơn điều người ta thấy và biết về anh. Ngài thấy rằng, với Thiên Chúa, người ta có thể hy vọng nhiều cho anh. Thánh Bênadô như thể qua anh để thông truyền sự cậy tin của mình sang sự cậy tin của Đức Eugenio III, nghĩa là từ tương quan đức ái và lời cầu nguyện với Thiên Chúa của ngài sang tương quan đức ái và lời cầu nguyện với Thiên Chúa của Đức Eugenio III.

Cả trong bức hoạ “Những bước đi đầu tiên” của Van Gogh, ta có thấy được suy tư của thánh Bênadô nơi cha mẹ của em bé, như thể người mẹ nói với người cha: “Em để cực cùng của mình đến với anh, em vẫn sợ nó ngã, nhưng em biết đôi chân nhỏ bé đó đã có thể thực hiện những bước đi đầu tiên, vì trên hết nó rất cam anh. Giờ chỉ còn là niềm hy vọng của chúng ta, mong sao nó tấn tới, và chạy mau trên đường đời”.

Cần biết bao về cái nhìn này trong thế giới hôm nay, nhất là nơi các bạn trẻ! Nó là nhu cầu của tình phụ mẫu, điều không giữ riêng cho mình, nhưng dành cho con cái một chân trời vô tận để sống cách đầy tràn, để lớn lên và hướng về Thiên Chúa. Đây là không gian đức ái đầy tràn hy vọng đã cư ngụ trong trái tim của cha mẹ, và trong tin cậy, họ thông truyền lại chúng cho con cái như là công trình của Thiên Chúa. Thánh Bênadô đã có thể giữ chàng trai trẻ, và mời anh ở lại tu làm đan sĩ ở Claivaux, chứ không cần đi Roma để học hành làm linh mục hay có thể thành giám mục giáo phận. Thánh Bênadô tôn trọng không gian Thiên Chúa dành cho anh, không gian sống và hành trình huyền nhiệm giữa anh và Chúa Kitô, Đấng kêu gọi anh theo Ngài. Thánh nhân tôn trọng không gian của sự tin cậy mà Thiên Chúa có nơi anh.

Khi viết cho Đức Eugenio III “tất cả còn lại là cậy trông”, như thể giữa hai vị mục tử hiệp nhất để đón nhận chàng trai trẻ trong tương quan thăm sâu, trong niềm cậy trông nơi Thiên Chúa, và trong lời cầu nguyện của họ. Thánh Bênadô biết rằng, trong tình thương của Đức Thánh Cha, anh này sẽ được tiếp nhận, không chỉ theo nghĩa

vật chất và tính hợp lý, như khi người ta nhận một suất học bổng, mà còn được tiếp nhận trong sự tin cậy của Đức Eugenio III. Sự tiếp nhận này là một đức ái to lớn. Ai thực sự yêu mến một người, thì tiếp nhận người đó trong không gian của tin cậy, và để Thiên Chúa bồi đắp ân sủng vào giới hạn của họ. Vậy, đâu là điều “còn lại” đang thiếu nơi mỗi chúng ta, để mình chỉ đặt cậy tin vào Thiên Chúa? Đó là ân sủng, là ơn huệ của Thánh Thần.

Nhìn với cái nhìn hy vọng về một người trẻ và mọi người chúng ta gặp, nhất là những người sống chung với chúng ta, có nghĩa là mở rộng chân trời cho ân sủng của Thiên Chúa, về điều mà Ngài có thể thực hiện trong người đó và cả trong tương quan của chúng ta với họ nữa.

Không gì buồn hơn khi nghĩ rằng không còn hy vọng nơi một người nào đó, không còn trông mong được gì nơi họ, ngay cả khi chúng ta không thấy được nó. Cái nhìn này thường có nơi các cặp vợ chồng, nơi các thành viên của các cộng đoàn.

Khi chúng ta nhận ra điều này, thì chúng ta cần chú ý đến cái đang thiếu trong tương quan với người đó, nhất là sự cậy trông của chúng ta nơi Thiên Chúa về họ. Như vậy, chúng ta cần cầu xin Thiên Chúa đổ tràn ân ban cậy tin cho mình, ân ban đó là điều làm rộng mở trái tim và cái nhìn của chúng ta về tha nhân.

Điều này rất quan trọng, để chúng ta không sống với sự chịu đựng buồn bã, khô cằn, về mình và người khác, về các khuyết điểm của mình và của người khác, đó là sự nhẫn nhịn cam chịu những hạn hẹp và không có hy vọng gì nữa về mình hay người khác. Sự cam chịu này không có đức ái, và sống như chẳng có đức tin vào Thiên Chúa, mà tình yêu của Ngài cho chúng ta hy vọng tất cả cho mình và người khác, “hy vọng khi không còn gì để hy vọng” như tổ phụ Ápraham xưa (Rm 4,18).